

La finestra oberta

CARLES PEREA

Pèrdua d'exemplaritat

Sempre em van interiortitzar a la facultat que en la professió en la que hom és un model per a altres persones ha de ser un exemple referencial. I com a qualsevol altra professió això implica una sèrie de responsabilitats, valors i actituds en el dia a dia.

Tot i que sóc molt contrari a la

professionalització de la política, aquesta no està pas exempta de l'esmentat anteriorment. De fet, hauria de ser la capdavantera en models referencials d'actituds, de valors, d'implicació i de respecte vers la diferència o convergència d'opinions de totes les persones, implicades o no en el sector.

Les persones que es dediquen a la política, especialment els de primera línia, han de recordar que a l'igual que d'altres professions, l'ofici no es limita només en un hemicle, escriure articles o bé participar de debats radiofònics i televisius. Qualsevol moment és bo per predicar amb l'exemple. I aquí, tenim un problema.

No diré que és una situació generalitzada perquè estaria mentint. Per sort, no tots els polítics són iguals. Sense fer demagògia i recordant la realitat d'avui en dia, ser un bon representant del poble és apropiat al ciutadà que ha confiat depositant el seu vot, saber i recordar

les seves necessitats de ben aprop i, especialment, poder aportar calma i confort a diferents vivències i situacions molt personals. Algunes de molt difícils, actualment.

Memorant una mica l'editorial del dissabte d'El Periòdic i complementant un article d'opinió del sr. Ballestà, afegiré amb aquest que es-

cric que un polític no ha de ser altiu ni arrogant. No pot faltar al respecte a la ciutadania amb actituds impròpies d'un representant del poble ni ser mal educat. I menys encara tenir un oblit permanent d'aquests valors vers als seus companys i companyes de legislatura. El polític és un representant, simplement. I cobra per ser-ho. Per tant, ha d'assumir una sèrie de valors i actituds implícits en el càrrec. Semblarà lògic el que estic dient però us ben asseguro que la situació es dona.

En precampanya i campanya electoral ens preguntem el per què de la desafecció vers la política dels joves i la de part dels ciutadans. No hi ha desafecció generalitzada cap a la política. Una gran part de la gent continua creient que aquesta és una de les vies per a avançar com a país i societat i, a més, creuen necessària la figura del polític per alguns càrrecs administratius. La gent, en veritat, té desafecció vers a certs polítics. Vers aquell que el mira amb ar-

rogància o superioritat o li va girar l'esquena quan més ho necessitava.

Les acusacions gens constructives i plenes d'ego personal no van lligades als interessos de la ciutadania. Almenys, no als meus. Però sembla que un cop es jura càrrec, per alguns, això passa a una tercera dimensió. Estem cansats d'escoltar criticar, acusar i de no ser constructiu per a trobar la solució que reclama la gent. La política oportunista, la de retrets, populista i de postureig desmotiva a l'elector. I això, els propis partits ho han de saber gestionar a temps dins de les seves files. Saber posar límits és important per a tenir, en les eleccions, una bona democràcia participativa. Fet que ens costa motoritzar per no saber marcar línies vermelles a temps.

Potser que fem entre tots una bona crítica interna i comencem a fer de la política, un bon exemple resolutiu cap a la ciutadania. Si mes no, per respecte. Aquell que alguns han perdut en el càrrec. ≡